

antager jeg, at disse 25 Aar er komne ind, fordi man overhovedet begynder at nævne de 25 Aar, ogsaa i Grundlovsændringsforslaget, men jeg vil dog finde det rimeligst, at man, naar man udnævner Folk til Nævninger i saadanne Sager, udnævner nogenlunde modne Folk, som har den Erfaring, som ganske sikkert følger mere med de 30 Aar end med de 25 Aar.

I § 41 staar der, at Nævnets Møder afholdes paa Formandens Bopæl eller et andet passende Sted, og at Nævnet selv afgør, i hvilken Udstrækning dets Møder er tilgængelige for andre end Sagens Parter. Det vil altsaa sige, at Nævnet kan bestemme, at særlig celebre Sager mellem Husbond og Tyende i en Kommune kan behandles offentlig, saadan forstaar jeg det i alt Fald. Men det forekommer mig, at det strider mod sidste Punkt i samme Paragraf, hvor der staar: „Hvad Nævnets Medlemmer under Udførelsen af deres Hverv som saadanne komme til Kundskab om, ere de under Ansvar som for Brud paa Embedshemmelighed pligtige at fortie.“ Hvad kan det nytte, at de skal fortie det, hvis de lader Sagen være offentlig? Jeg mener, at Sager af den Natur er detrimeligt i det hele taget at behandle for lukkede Døre, naar de skal behandles i Nævnets Møder.

Endelig har man i § 43 en Bestemmelse, som jeg tror, at det største Mindretal i Kommissionen ogsaa ønskede, nemlig den, at naar Forlig ikke kan opnaas, skal Sagen indankes for Politiretten. Vi havde nu ment i det Mindretal, hvortil jeg hørte, at hvis en saadan Sag var afgjort med Enstemmighed indenfor Nævnet, skulde Sagen dermed være afgjort. Derved vilde man give Nævnet større Myndighed, idet man nemlig vilde kunne gaa ud fra, forekommer det mig, at naar der var Enstemmighed indenfor Nævnet, og man særlig tager i Betragtning, at der skal være et Tyende med i Nævnet, saa var det den rette Afgørelse, som der var truffet.

Alt i alt er det i Hovedsagen kun Smaating, jeg har nævnt, og i det store og hele kan jeg ogsaa slutte mig fuldt ud til Lovforslaget, som det foreligger fra Folketinget, og kan anbefale det til velvillig Behandling her i Tinget.

Vejstrup: Jeg har ikke den Fordel, som tidligere ærede Medlemmer, der har taget Ordet i denne Sag, har haft, at de forud har beskæftiget sig indgaaende med det foreliggende Spørgsmaal, fordi de har siddet som Medlemmer af den Kommis-

sion, der har været nedsat for at overveje denne Sag. De har derfor ganske naturligt kunnet udtale sig med Sagkundskab om dette Spørgsmaal. Men det er ganske ejendommeligt — skønt det er maaske kun en Bekræftelse af det gamle Ord, som siger, at selv de lærde er uenige —, at de ærede Medlemmer har haft en saa forskellig Opfattelse af Spørgsmaalet.

Jeg har lagt Mærke til, at skønt Lovforslaget, som det foreligger, hedder „Forslag til Lov om Retsforholdet mellem Husbond og Tyende“, saa lyder alligevel, naar man omtaler denne Lov, enten det er i eller udenfor Rigsdagen, Titelen i Almindelighed: Tyendeloven. Der ligger ganske sikkert en Tanke i dette, nemlig den, at det i ganske særlig Grad har været Hensigten at lovgive for Tyendet. Det falder sikkert ingen ind at kalde denne Lov en Husbondelov; man vil altid benævne den Tyendeloven. Nu kan det selvfølgelig være i Kraft af gammel Tradition; men jeg synes ogsaa, der ligger en Tanke deri, og det vil jeg i alt Fald for mit Vedkommende gerne have Lov til at lægge deri, nemlig den, at naar der skal være Tale om en Lov paa det her omhandlede Omraade, maa det først og fremmest være en Tyendelov, en Lov, der virker som en Beskyttelseslov, ganske særligt hvad det mindreaarige Tyende angaar. Thi det rent faktiske Forhold er jo dette, at i Forholdet mellem Husbond og Tyende kan man vel ikke nægte, at det er Husbonden, som er den stærkere Part og det i Kraft af mange forskellige Forhold, dels i Kraft af dette, at han i al Almindelighed er bedre økonomisk stillet, og i hvert Fald i Kraft af, at han er i en mere moden Alder og derigennem har en Erfaring, som Tyendet i mange Tilfælde mangler. Jeg mener, at der ligger en Tanke i det, at man benævner denne Lov Tyendeloven, og jeg vilde gerne, at det paa Forhaand maatte betragtes som givet, at det skal være en Beskyttelseslov. Naar man overhovedet lovgiver her i Rigsdagen, sker det jo i Regelen paa den Maade, at det praktiske Liv har antaget visse Regler, som man søger at lovfæste. Nu tror jeg nok, det er rigtigt, som det blev fremhævet, saa vidt jeg husker af den ærede første Taler, det ærede 4de Medlem for 7de Kreds (Døcker), at det ikke er saa forskrækkelig tidt, at Tyendeloven anvendes. Jeg tror, det er rigtigt, og jeg tror, at Forholdet er dette, at man i mange Tilfælde vilde kunne nøjes med, skal jeg sige, den uskrevne Lov. Jeg tror, at Forholdet mellem Husbond og